

PERSOAS E COMUNIDADES CRISTIÁS NO MUNDO RURAL QUE TEMOS DIANTE

1.-O mundo rural que temos hoxe non se parece moito ao que coñecemos cando nos criamos. En moitas cousas: número e idade da xente que o habita, composición das familias, traballo agrícola e gandeiro, servizos públicos (sanidade, ensino, comunicacións), capacidade económica, organización veciñal, convivencia con xente inmigrante e con familias que gustan de vivir no campo, sen traballaren no campo. Cambiou moito a nosa realidade e tamén incluso a nosa mentalidade. Nalgunhas cousas o cambio foi positivo, noutras non tanto.

2.-Cambiaron tamén os nosos sentimentos relixiosos. Antes todos eramos católicos por tradición e ás veces á forza. Metíansenos no corpo e na alma dous medos que nos apuraban moito: o medo ao inferno e o medo ao que dirán. Se non cumprías eras mal visto, ou mesmo castigado. Agora somos máis libres; cada quen cre o que quere crer, e loita polo que lle parece máis atinado. Crer á forza é un mal crer.

3.-Na Igrexa fóronse dando cambios importantes. Escaseza de curas, curas que atenden unha chea de parroquias, servizos relixiosos moi limitados, xente bautizada que non ten práctica relixiosa oficial, igrexas case baleiras, xente nova que pasa da fe ... A calidade vale máis ca o número, certo, pero hai quen di: onde vai parar todo isto!

4.-Tamén houbo cambios moi positivos: o mesmo feito de decidir desde o convencemento e a liberdade crer ou non crer, pasar dunha moral centrada moito no comportamento relixioso e na moral sexual a unha moral máis centrada na axuda, na responsabilidade social; o paso adiante de persoas segrares implicándose en tarefas da comunidade parroquial, a perda do protagonismo do clero...

5.-Pero sobre todo está abrindo paso unha nova maneira de entender a Deus e a súa presenza e acción nas nosas vidas. Non pensamos tanto nun Deus alleo, alonxado, xuíz, ao que gañar e convencer coa nosa oración e práctica de vida, coma nun Deus achegado, que habita en nós, que é un con nós, que nos sorprende, que nos atende, que nos comprende, que nos reprende, que nos aprende, pero todo, todo sempre por amor, pois a súa maior gloria é que nós teñamos vida. Deus gánanos co amor, non coa vara.

6.-Así nolo ensinou Xesús. E así o foi ensinando a Igrexa a través das mellores persoas crentes que nela se deron durante séculos. Así nolo ensina tamén o Papa Francisco. Non hai cousa máis potente que sentir e vivir así a Deus. As persoas cristiás fomos obsequiadas con esta fe tan fermosa, e estamos chamadas a compartila con alegría.

7.-E como o imos facer a xente crente que vivimos no rural? É un gran reto, pero non é algo imposible; cremos que o poderemos conseguir, porque nos sabemos persoas acompañadas por Deus, por Xesús, polo Espírito, dispostas a coidar e gustar ese acompañamento coa nosa oración humilde e coa nosa vida colaboradora.

8.-Cales serían os pasos a dar? Somos poucos, non desanimarnos, empezar por xuntarnos para falar da nosa vida na parroquia, ler algo do evanxeo, rezar algo, dispoñernos para axudar, colaborar na parroquia, no concello... Varios encontros destes ao ano. Pensar ben as convocatorias, ata que prenda a ilusión na xente.

9.-É bonito que valoremos a nosa parroquia; pero para moitas cousas (accións, celebracións, información...) é normal xuntarse nun lugar céntrico, como xa se fai cos médicos, coas escolas. Buscaremos un bo equilibrio entre parroquia e comarca.

10.-É importante que nos formemos nas cousas da fe cristiá. O ambiente pódenos arrastrar, se non temos unha fe ben asentada. É ben que, para á Primeira Comunión e Confirmación, lle ofrezamos á xente nova unha formación alegre, seria e libre a un tempo. As persoas maiores tamén nos debemos seguir formando, a partir das necesidades e acontecementos que na vida se nos vaian presentando.

11.-Somos Igrexa, queremos colaborar coa xente e asociacións que nos rodean, para termos todos unha vida comunitaria digna; especialmente a xente que vive do campo. Cultivaremos o coidado da “casa común”, que queremos respectar, e compartir, sen abusos de ningún tipo, tal como o Papa nos ensinou coa carta “Laudato Si”. Miraremos pola xente máis vulnerable, e tamén polas persoas inmigrantes pobres.

12.-Curas e persoas segrares sentímonos unidas neste empeño noso e de Deus. Cada quen cos seus valores e capacidades, camiñando xuntos. Cada quen contribuindo á vida do grupo, da comunidade parroquias, da Igrexa. Non vale xa o protagonismo total do clero, e non vale tampouco o pasotismo dos segrares. Buscamos novas formas de liderado coordinador, dinamizador. So un é o noso “dirixente”, Cristo, e todos nós somos irmáns e irmás (cfr. Mt 23, 8-10). Así queremos ser e actuar.

13.-Miraremos con agarimo e agradecemento pola xente maior que viviu e nos transmitiu a fe e outros coñecementos vitais. Igual non están xa para moitas novidades, pero buscaremos maneiras de que poidan sentirse integradas, e non abandonadas nesta nova etapa da Igrexa no rural. Valoraremos as súas vidas, a súa cultura, o seu sacrificio, tamén a súa fala, normalizando o uso do galego nos actos de culto.

14.-Necesitamos materiais de formación para cumprir este plan. Non moitos papeis e discursos, senón materiais sinxelos, apegados á vida do campo, que nos axuden a agradecer, coidar, gozar e compartir os bens de Deus presente na natureza e nos irmáns e irmás cos que facemos vida. Necesitamos aprender técnicas de comunicación.

15.-Buscaremos celebrar todo isto nas Eucaristías e actos de culto nos que participemos, sexa onde sexa. Buscaremos darnos tamén no mesmo Pan que se nos dá. Coa nosa oración aprenderemos a camiñar da man de Xesús. Contamos tamén co apoio do noso irmán maior, o bispo Fernando, e de toda a diocese. Moito o agradecemos.

E que Deus sexa bendito co Fillo e co Espírito Santo, cos que nos sentimos UN.